

נוטלת את הלחם מתוך שפתיו

ארבעה שירי מבחן למאמינים

*

*

אֶפְשָׁר לְזֶמֶן כָּל דָּבָר
עַד שֶׁהַכֶּסֶף יִגְמֹר.
בַּתְעֲלוּל הַבָּא
הָאֲצָבָעוֹת שְׁלִי
יִפְגְּעוּ זֶז בְּזֶז בְּקֶרֶקְעִית.

מִי שְׁעוּלָה בָּהָר
מְבִיא אֶת הַמֶּלֶח וְהַלֶּחֶם,
אֶת יִתְרַת הַלֵּב.
אֲנִי נוֹטֵלֶת אֶת הַלֶּחֶם מִתּוֹךְ שִׁפְתָיו.
אֵין לִי דָבָר לְתֵת בְּתִמְוֹרָה.

הַתְזַמְרֶת מְנַגֶּנֶת בְּפֶס הַהִקְלָטָה,
אֲנִי מַחְלִיקָה עָלָיו בְּאֲצָבָעוֹת מְשֻׁמָּנוֹת,
מְשַׁכְנֶנֶת עֲצָמֵי לְהַרְגִישׁ
חֵד וְחֶלֶק וּמַהִיר –
אֶתָּה בְּתִי.
אֶת בְּעָלִי.

שְׁלֹשָׁה מְלָאכִים פְּרִי דְמִיּוּנִי,
שְׁלֹשָׁה שְׁלִיחִים יוֹרְדִים בַּמְדְּרָגוֹת.
אֲנִי מִתְפִּיחָה לָחֶם לְשׂוּא,
מְכַבֶּסֶת אֶת בְּגָדֵיכֶם,
אֵינְנוּ יוֹצְאִים מֵהַבֵּית.

*

שָׁנִים עַל שָׁנִים בְּבֵית הַזֶּה
בְּלִי תַחֲזִית לְעֵתִיד.
שָׁנִים עַל שָׁנִים
הַחֲשֻׁבֹנוֹת נַעֲשִׂים יְסוּדוֹת,
נִד מִיָּם מַעַל רֹאשֵׁינוּ.
מִי זֶה, הִילָדָה שׁוֹאֶלֶת
אֶת הַמַּצְלִיֵּל בַּפַּעַמּוֹן הַדֶּלֶת,
נוֹתְרוֹ לָהּ עוֹד שְׁתֵּי שְׁאֵלוֹת.
בְּפֶתַח הַבַּיִת,
תַּחַת הַקּוֹרָה
מִיָּם עוֹמְדִים.

*

זְמַן קוֹפֵץ עַל צְוֹאֲרֵי וְכַפּוֹתָיו כְּבִדּוֹת,
הוּא מִתְעַנֵּן אִם אֲנִי נֶחֱנָקָה.
אֲנִי מִתְאַרֶת קִשְׁיִים בְּנִשְׁמָה.
אִם אֶקְפֹּץ מִהַגִּלְגַּל אֲאֹשֶׁר שֶׁהוּא קָיָם,
אִם אֶקְנֶה מִטְרִיָּה אֲאֹשֶׁר
עוֹנָה שֶׁהִתְחַלְפָּה.
הַעוֹר דּוֹבֵר שְׁקָרָיו: הַכֹּל בְּסֶדֶר.
זְמַן רוֹכֵן בְּעֵנֶן קָל מְאֹד מַעַל עֵינַי.
אֲנִי מְדַבֶּרֶת עַל מַעֲלֵי גֶשֶׁם, אַרְוֹנוֹת מְטֶבֶח,
פְּקָעוֹת שֶׁשֶׁתִּלְתִּי מֵאַחֵר מְדִי בַּעֲצִיצִים.
שׁוֹם דָּבָר אֵינּוּ מְכַרִּיז עַל מוֹתוֹ
אֲבָל הָאֲדָמָה לֹא מְשַׁקֶּרֶת.
הַכַּפּוֹת נִתְקוֹת מִמֶּנִּי
אֲנִי עֹדֵן מֵאֲמִינָה בְּגִלְגָּלִים,
בְּמִכּוֹנִיּוֹת, בְּמִטְרִיּוֹת, בְּכִנּוֹת טוֹבוֹת וְרָעוֹת,
בְּסִבּוֹת,
אִיךָ יִתְכַּן שְׁאֲנִי עֹדֵן נוֹשְׁמָת.